

PSI. Ποιος ξέχασε τα φυσικά πρόσωπα;

Πέμπτη, 6 Σεπτεμβρίου 2012 - 07:33

Του Αντρέα Ζαμπούκα

Πέρασαν πια μήνες από το κούρεμα των ελληνικών ομολόγων. Στην αρχή, οι καταθέτες-φυσικά πρόσωπα που διέθεταν ομόλογα, δεν μπορούσαν να πιστέψουν ότι η απόφαση αφορούσε και τους ίδιους. Αυτοί που ήταν σχετικοί με τα οικονομικά ήξεραν καλά ότι δεν υπήρχε παγκόσμιο προηγούμενο και οι άλλοι, που εμπιστεύθηκαν τυφλά το ελληνικό κράτος, δεν μπορούσαν ποτέ να φανταστούν μία τέτοια μεταχείριση.

Η απόφαση όμως πάρθηκε και ο εκπρόσωπος των 450 μεγαλύτερων χρηματοπιστωτικών οργανισμών του κόσμου, κάτοχος διδακτορικού στη φιλοσοφία παρακαλώ, Τσαρλς Νταλάρα συμφώνησε για την ένταξη στο PSI, ομολόγων που διέθεταν οι τράπεζες. Το ζήτημα ήταν πολύπλοκο και ο διευθύνων σύμβουλος του πανίσχυρου Ινστιτούτου Διεθνούς Χρηματοοικονομικής (IIF) φρόντισε να διασφαλίσει, με τον καλύτερο τρόπο, τα συμφέροντα των τραπεζών, αφού αποφασίστηκε η ανακεφαλαιοποίησή τους. Από την άλλη όμως, τα ασφαλιστικά ταμεία, οι ελληνικοί δημόσιοι οργανισμοί και οι ιδιώτες-φυσικά πρόσωπα είχαν το δικό τους εκπρόσωπο, το ελληνικό κράτος. Δυστυχώς όμως, οι εκπρόσωποι του δημοσίου, Παπαδήμος και Βενιζέλος δεν έκαναν τίποτα για να υπερασπιστούν τα συμφέροντα των καταθετών που εμπιστεύθηκαν το φυσικό τους χώρο δικαίου και πολιτικής προστασίας.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερος κλονισμός της εμπιστοσύνης του πολίτη στο κράτος από την ένταξη των φυσικών προσώπων στο PSI. Οι τράπεζες, τα ασφαλιστικά ταμεία και οι διάφοροι οργανισμοί δεν είναι πρόσωπα φυσικά αλλά νομικά! Δεν είναι άνθρωποι αλλά εκπρόσωποι ανθρώπων. Η "ληστεία" που έγινε, κυρίως στα ασφαλιστικά ταμεία, μπορεί ίσως να αποκατασταθεί από τη χρηματοδότηση, την κάλυψη ή την έκδοση εντόκων γραμματίων. Έτσι κι αλλιώς το υπουργείο Οικονομικών, όταν βρεθεί στα δύσκολα, θα βρει τρόπο να το κάνει.

Τα φυσικά πρόσωπα όμως, είναι ιδιώτες που δεν συνδέονται με το κράτος παρά μόνο με την ιδιότητα του πολίτη. Από τον Αριστοτέλη έως τον Μαξ Βέμπερ, ξέρουμε ότι το πλαίσιο λειτουργίας που ορίζει την οικονομική δραστηριότητα του πολίτη εξαρτάται άμεσα από τις σταθερές και πάγιες σχέσεις αμοιβαίας πίστης. Όταν διαρραγεί αυτή η αμοιβαιότητα, πως είναι δυνατόν να συνεχίσει το μέλος μιας κοινότητας να υπηρετεί τις υποχρεώσεις του και να συμβάλλει στην προέκταση του κοινού συμφέροντος;

Όσο διαρκεί αυτή η αβεβαιότητα και δεν λαμβάνεται απόφαση από την κυβέρνηση, ακρωθεί σε όλους ότι οποιαδήποτε κάλυψη των υποχρεώσεων του πολίτη είναι καταναγκαστική και γίνεται υπό καθεστώς υποδούλωσης. Η εξουσία που «ληστεύει» ως «εγκληματική» οργάνωση τον πολίτη, δεν μπορεί να απαιτεί υποδειγματική συμπεριφορά από ελεύθερους στη συνείδηση, ανθρώπους. Η ίδια, με την συμπεριφορά της, δείχνει το δρόμο της εξάρτησης και του αμοραλισμού. Ο ευρωπαίος πολίτης δεν είναι υπήκοος αποικιακού κράτους του περασμένου αιώνα αλλά μέλος μιας ευνομούμενης πολιτικής κοινότητας στην οποία εμπιστεύτηκε τις καταθέσεις του.

Ο Α. Σαμαράς, πριν τις εκλογές, υποσχέθηκε πολλά. Το έκαναν και άλλοι αλλά αυτός είναι ο πρωθυπουργός! Είναι ο πρώτος εγγυητής της ομαλής πολιτικής και οικονομικής δραστηριότητας του πολίτη. Αυτός είναι που πρέπει να δώσει τη λύση. Σε μια ελληνική κοινωνία που μαστιζείται από την αστάθεια και την έλλειψη εμπιστοσύνης, επιτέλους, η ίδια η πολιτεία οφείλει να ανοίξει πρώτη το δρόμο της αποκατάστασης της πίστης των πολιτών.

Οι καταθέτες στα ταμεία του ελληνικού δημοσίου είναι βέβαιο ότι θα δικαιωθούν στο Συμβούλιο της Επικρατείας, όποτε κι αν εκδικαστεί η υπόθεση. Λογικά δεν υπάρχει περίπτωση να δικαιολογηθεί η συμμετοχή στο PSI από καμία δύναμη εθνικού συμφέροντος γιατί δεν πρόκειται ούτε για ακίνητη περιουσία προς υποχρεωτική απαλλοτρίωση ούτε για μέσο διάθεσης στο κράτος λόγω ύψιστου κινδύνου. Είναι σαφές ότι ποτέ έως τώρα, καμία πολιτική εξουσία δεν αποφάσισε μονομερώς να μετατρέψει «ομολογίες» εις βάρος των πολιτών χωρίς να λάβει υπόψη την άρνησή τους. Τότε, θα αναγκαστεί το ελληνικό δημόσιο από την δυναμική των εξελίξεων να δρομολογήσει τη λύση.

Η αποκατάσταση όμως, πρέπει να γίνει πριν την απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας. Η πολιτικά οργανωμένη κοινότητα στην οποία καλούμαστε να υποστούμε νέες οικονομικές θυσίες, έχει ανάγκη από την ευθύνη της «ΠΙΣΤΗΣ». Έχει ανάγκη από την εμπιστοσύνη που ο πολίτης θα απολαύσει για να αισθανθεί αυτό το περιφημο αίσθημα δικαίου και την ευεργετική αρχή της ισότητας που διέπει την αληθινή δημοκρατία. Έτσι θα πληρώσει τους φόρους, θα συμμετέχει στα προβλήματα της κοινότητάς του, θα στηρίξει τον δάσκαλο στο σχολείο του παιδιού του, θα σταθεί αλληλέγγυος στον συνάνθρωπο που τείνει στην εξαθλίωση.

Ας ελπίσουμε ότι ο πρωθυπουργός Α. Σαμαράς έχει στον νου του κάποιο σχέδιο αποζημίωσης των καταθετών –φυσικών

προσώπων . Ας ελπίσουμε ότι στην κυβέρνηση έχουν καταλάβει ότι το ζήτημα δεν έχει να κάνει μόνο με τους 100.000 ανθρώπους που έχασαν τις περιουσίες τους. Είναι κάτι πιο βαθύ και ουσιαστικό για την ελληνική κοινωνία .Είναι η πρώτη φορά , στον πολιτισμένο κόσμο, που κάποια εξουσία τολμάει να «αρπάξει» τις αποταμιεύσεις πολιτών , τινάζοντας στον αέρα την εμπιστοσύνη του ατόμου στο κράτος. Οι συνέπειες θα είναι πολιτικές, κοινωνικές και πολύ περισσότερο ηθικές. Η απαξίωση της πολιτείας θα είναι καταλυτική και θα διευρυνθεί με πολλαπλές συνέπειες σε διάφορες δραστηριότητες της δημόσιας ζωής των ελλήνων.

Ας μην περιμένει το κράτος να αποκαταστήσει την αξιοπιστία μόνο στο εξωτερικό . Δεν αρκεί. Αν στο εσωτερικό δεν αισθανθούμε κάποτε ασφαλείς , δεν πρόκειται ποτέ να σώσουμε τίποτα. Ήδη το βαρέλι κυλάει στην κατηφόρα. Κι όσο περισσότερο αδειάζει , τόσο ο θόρυβος γίνεται εκκωφαντικός!!!

* Ο κ. Αντρέας Ζαμπούκας είναι Καθηγητής Κλασικής Φιλολογίας

<http://www.capital.gr/news.asp?id=1606120>